

La màscara

MÀRIUS TORRES

Quan, més fort que la fe i la serenitat,
el meu desig roent i tenaç m'estremia,
i sota del meu bleix el teu bleix responia
com el ressò llunyà d'un torrent agitat;

quan en l'instant suprem de la meva follia
se'm tancaven els ulls, feixucs de voluptat,
i perdut en el fons del teu cos inventat
hi trobava l'oblit de la meva agonia;

més que mai, sota el bosc perfumat dels teus rulls,
em semblava arrencat l'abisme dels teus ulls
de les òrbites buides d'alguna calavera.

El teu rostre era pres d'una immòbil fredor,
com si damunt del rictus vil de la passió
portessis una màscara protectora de cera.

TORRES, Màrius (1953): *Poesies*. Barcelona: Ariel, p. 140.